

КОСЪТЪ

— Елате всички, всички птички. Нѣщо съмъ намислилъ, — развикалъ се Врабчо изъ гората.

Надошли птицитѣ, събрали се около Врабчо.

— Сега слушайте какво ще ви кажа!.. Хайде да си посадимъ лозе!

— Лозе ли!...

— Да, лозе! Хей тамъ на края на гората ще го посадимъ.

— Ама... за какво?...

— Ухъ, пакъ ли забравихте? Ами малко ли плакахте миналата есенъ? Колко наши братя и сестри избиха хората изъ лозята! Не можемъ зрънце да хапнемъ отъ сладкото грозде.

— Браво, Врабчо, bravo! Така е. Наше лозе, наше да бжде. Да се наядемъ до насита...

Гората оглушѣла отъ птичитѣ крѣсъци.

Животинкитѣ и тѣ надигнали глава.

— Ехъ ще има кжде да се припичаме на слънчице, — думали си гущеритѣ.

— И азъ ще опитамъ гроздето, — облизала се Кума Лиса.

Речено-сторѣно. На другия день слънчевитѣ лъчи разбудили всички. Птичкитѣ се събрали и съ пѣсни тръгнали да садятъ лозе. Жабитѣ отъ блатото се почудили.

— Ква-ква-ква! Каква е тая глъчка още въ зори?